

GERGELY ÁGNES

Egy magányos mesterhez

*Egyetlen jázmin-könnyűség a hold.
A templomtorony héja csupa szöglet.
Barlangba vágyó embrió-kobold,
a hold a torony oldalára görnyed,*

*a toronyívek lassan elfödik,
vad, ragadozó éjjeli növények,
körbefogják s az égbe földelik
azt, ami benne pillanatnyi lényeg.*

*És a torony a holdra menekül.
Szétfeszülnek az ívek, csúcsra futnak,
s a díszítmények gátlása mögül
akkordja szól a barokk mélabúinak –*

*zúgnak a fémes domborulatok,
teli jázminnal, teli ólmos éggel.
„A hold ma oly kerek!” – valaki így dadog.
És minden tornyot a földbe pecsétel.*